

НЕБЕСНА КРИЖИЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 1(81)
1.01.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

а/с 5627
м. Вінниця,
21011, Україна

ПРИЙШЛА ПОВНОТА ЧАСУ

«Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» – звів Ангел Господній пастухам чудову новину про народження Царя царів. З того часу минуло понад дві тисячі років, і вже не лише в околицях містечка Вифлеєм, а по всьому світу шириться радісна звістка, що Бог прийшов на землю у Сині Своєму:
«Христос народився! Славимо Його!»

Щиро вітаємо усіх наших читачів із великим християнським святом – Різдвом Христовим, яке розпочало нову еру на землі та принесло усім людям радісну надію спасіння, принесло перемогу любові над злом, світла над темрявою і життя над смертю!

В останньому розділі книги Об'явлення Христос говорить про Себе: **«Я – Альфа й Омега, Початок і Кінець, Перший і Останній.»** (Об.22:13). У цих словах Господа вміщається увесь зміст Біблії. Перша книга Святого Письма, що називається Буття, розповідає нам про створення світу та людини. Усе видиме Бог творив через слово: **«І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло.»** (Бут.1:3). За повелінням Божим з'явився увесь навколишній світ та була створена перша людина – чоловік Адам. У книгах Нового Заповіту Бог відкриває нам таємницю, що саме через Свого Сина Ісуса Христа Він створив усе, що існує. У посланні до Колосян 1:15–17 апостол Павло стверджує про Христа: **«Він є подобою невидимого Бога, Перворідний з усякого творива. Бо Ним створене все, що на небесах і на землі, видиме і невидиме ... все Ним і для Нього створене!.. Він є перш усього, і все Ним стоїть».** А на початку Євангелії від Івана (1:1) апостол відкриває нам, що Ісус Христос являється Словом Божим, через яке усе почало існувати: **«Споконвіку було Слово, а Слово було в Бога, і Слово було Бог.»**

Біблія починається із опису створення світу та людини, яка знаходилася в Едемському саду, мала особисте спілкування зі своїм Творцем та вічне життя. Ця єдність була перервана гріхопадінням Адама та Єви, які повірили брехні диявола та ослушалися Бога, пізнавши зло, і таким чином добровільно вийшли з-під влади Божої та потрапили під владу диявола. Через

це вони були вигнані Богом із райського саду, а земля стала проклятою за цей вчинок людей. Відтоді людина стала смертною, людське життя на землі стало важким та сповненим скорбот. Але через пророків Бог пообіцяв людям послати Спасителя, який зруйнує владу диявола та поверне їх у Божє вічне Царство. Дві тисячі років тому план Божого відкуплення людства почав здійснюватися на землі. Настав ключовий момент в історії нашого світу – прийшла повнота часу, або настав день, наперед визначений Творцем: **«Як же прийшла повнота часу, тоді послав Бог Сина Свого, Який народився від жінки і був під Законом.»** (Гал. 4:4). Божий Син зодягнувся

і мудрість Божу. Христос став втіленням Бога на землі. Ми щороку співаємо про це у різдвяній колядці: **«Христос родився, Бог воплотився...».** Якимось одним із апостолів Христових після тривалої бесіди із Господом, коли не міг зрозуміти, про що говорив Ісус, сказав: **«Покажи нам Отця, і цього буде нам досить!».** На що Ісус відповів йому: **«Стільки часу Я з вами, й не пізнав ти мене, Пилипе? Хто бачив Мене, той бачив Отця. Як же кажеш ти: «Покажи нам Отця?»»** (Ів.14:9).

Іван свідкує нам із особистого досвіду про Христа: **«І бачили ми славу Його, як Єдинородного від Отця... І з повноти Його ми всі прийняли – благодать на бла-**

Ісус Христос був зачатий від Духа Святого і народився від діви-матері без людського батька. Непорочне зачаття Христа має виключне значення, тому що воно надає такої якості нашому Спасителю, яка дає Йому змогу заплатити за наші гріхи, визволити нас від влади гріха та смерті і захистити нас від справедливого Божого гніву. Христос став у одній особі безгрішною людиною та Богом. Непорочне зачаття Ісуса задовольняє трьом необхідним умовам:

– єдиним способом, завдяки якому Христос міг би народитися людиною, було народження від жінки;

– єдиним способом, завдяки якому Христос міг би бути безгрішною людиною, було зачаття від Духа Святого;

– єдиним способом, завдяки якому Христос міг би бути Богом, було те, що Бог став Його Батьком.

Таким чином, Його зачаття відбувалося не природним, а надприродним шляхом. **«Тому те, що народиться, – Святе, і зветиметься Сином Божим.»** (Лк. 1:35). Тому Ісус Христос явлений нам як одна Божественна особа з двома натурами: Божественною та безгрішною людською. Через те, що Ісус жив у цьому світі і страждав, як людина, Він співчуває нашій слабкості. Як Син Божий Він має владу звільнити нас від гріха та влади сатани. Як Божественна та безгрішна Людина Він може стати жертвою за гріхи кожного і священником, Який заступається за всіх, хто приходить до Бога.

Слово Боже відкриває нам глибину Божої любові до грішних людей: Бог не бажає, щоб хто загинув у гріхах, але щоб усі навернулися до Бога через каяття, прийшли до пізнання істини. Ісус казав про Себе: **«Я є Шлях, Істина і Життя.»** Ключовий момент в історії людства уже відбувся – Божий Син прийшов у цей світ, щоб віддати Себе за наші гріхи. Але як в історії людства, так і особисто в житті кожної людини за задумом Божим є час повноти – коли Христос народжується у нашому серці та стає Володарем нашого життя. Бог запланував цю подію ще до твого народження. Він хоче, щоб ти прийняв Його план для твого життя, давши згоду на його виконання. Кожний різдвяний час – це нагадування кожному із нас про це. Тому хочеться побажати усім нашим читачам, щоб Різдво Христове стало також і нашим особистим святом духовного відродження та примирення з Отцем.

Павліна Співак

З РІЗДВОМ ХРИСТВИМ!

у людське тіло і прийшов на землю, народився від Діви Марії у Вифлеємі, у стайні для худоби. Апостол Іван у Євангелії так пише про Різдво: **«І Слово сталося тілом, і перебувало поміж нами, повне благодаті та правди...»** (Ів.1:14). Тобто, Іван починає свою Євангелію з того, що називає Ісуса «Словом» (на грецькій «logos»). У посланні до Євреїв апостол Павло пояснює, що якщо у стародавні часи Бог говорив людям через пророків, то із приходом Сина Божого у наш світ Бог звертається до нас виключно через Нього. Також через Ісуса була відкрита світу природа і особистість Бога. Так само, як слова людини говорять нам про її внутрішню сутність, так і Христос як «Слово» показує нам характер

годать. Бо Закон через Мойсея даний був, а благодать і правда через Ісуса Христа з'явилися. Бога ніхто не бачив ніколи, – Єдинородний Син, Який в лоні Отця, Він виявив нам Його.» (Ів.1:14–18). Через Ісуса Бог став людським створінням, маючи таку саму природу, як людина, але Він був безгрішним. Це основне положення про втілення: Христос залишив небеса та прийшов у людське життя завдяки тому, що народився як людина. В Євангелії від Матвія 1:23 згадується пророцтво Ісаї, яке було проголошене за сімсот років до народження Христа: **«Ось Діва зачне в утробі і родить Сина, і дадуть Йому ім'я Еммануїл, що в перекладі означає: «З нами Бог»** (Іс.7:14). Так усе і сталося:

Дорогоцінні істини Євангелії: (Ів. 10:12)

«Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть.»

Цей вислів належить Господу нашому Ісусу Христу. Коли Господь перебував на землі, Він проповідував Слово Боже, говорив ті слова, які Отець Небесний давав Йому сповіщати. Ісус багато повчав народ ізраїльський притчами. Чому? Для людей східних країн було властиво висловлюватись і вчити в формі порівняння, говорити загадками, які пробуджують допитливість і спонукають до роздумів.

Одного разу Ісус проповідував і в притчі розповів слухачам про пастуха та його овець. Ось що Він сказав: «*Істинно кажу вам: хто заходить до овечого загону не через хвіртку, той злодій і грабіжник, бо він хоче покрасти овець. Хто ж йде через браму, той вівчар своєї отари. Сторож відчиняє йому ворота, а вівці слухаються його голосу. Він кличе кожну свою вівцю по імені і виводить їх із загону. Коли ж виведе, то йде попереду, а вівці йдуть слідом, бо знають його голос. Та ніколи вони не підуть за незнайомцем, швидше повтікають від нього, не знаючи його голосу»* (Ів. 10:1-5).

Ісус розповів їм цю притчу, але ніхто не зрозумів, що Він сказав. Потім Господь Ісус розтлумачив їм цю притчу. Він сказав, що Він і є ворота для овець. «*Я і є ті ворота, і якщо хтось увійде через Мене, то матиме спасіння. Він увійде, і вийде, знайшовши те, що йому потрібно»* (Ів. 10:9). Під злодієм і грабіжником мається на увазі диявол, бо його ціль – грабувати, руйнувати і вбивати людські душі. Ісус називає Себе добрим пастухом, який віддасть Своє життя за овець. Він знає Своїх овець і вони знають Його.

Люди, які слухали на той час цю притчу, не розуміли її, злословили Ісуса і підбурювали інших не слухати Його. Багато чудес та зцілень явив Ісус людям, а вони не вірили, що Ісус і є Христос, посланий Богом Месія, Спаситель Ізраїля і всього світу. Тоді Ісус

промовив до них: «*Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю їх, і за Мною слідком вони йдуть. І життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки»* (Ів. 10:27-28). Ми розуміємо, що вівці – це люди.

І характерна риса їх – це покірливість і смиренність. Той, хто від Бога, буде прислухатись до слів Господніх і буде діяти згідно почутого слова. Хто не від Бога, той противиться слову Божому і тому не йде на заклик свого Пастира.

Що і кого слухають люди в нинішній час? До яких голосів прислухаються і за якими ідеями чи лозунгами прямують? Цих голосів та ідей багато, і кожна людина вибирає сама, кого слухати, куди йти і що робити. Це її власний вибір – як жити, кому вірити, на що сподіватись в майбутньому. В стародавні часи через пророка Єремію Господь говорив такі слова:

«*Так говорить Господь: на дорогах спиняться та глянуть, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, – нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі»* (Єр. 6:16). Цю дорогу, яка веде до Бога, проклав для нас Ісус Христос. Бо Він є Дорога, і Правда, і Життя. Ісус сказав: «*До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене»* (Ів. 14:6).

Через проповідь Слова Божого у всьому світі Ісус кличе людей і до сьогодні. Євангелія спасіння лунає на всіх континентах Землі. І коли її почують всі народи і племена, тоді прийде кінець. Бо так звіщає нам Слово Боже, що Євангелія буде проповідана на свідоцтво всім людям. Хто почує і прийме цю Добру Новину, той буде спасений, а хто не прийме – буде засуджений.

Ти добре вчиши, любий читачу, коли забажаєш пізнати істину, а вона – в Ісусі Христі. І коли звернешся до Нього в молитві і попросиш Його, щоб Він простив твої гріхи і ввійшов в твоє серце, щоб там жити, – Він почує тебе, простить твої гріхи і замешкає в твоєму серці, щоб

поміняти його, щоб ти став храмом Святого Духа. І якщо ти захочеш іти за Ним, то Він стане твоїм добрим Пастирем, буде провадити тебе по життю і доведе до вічності, щоб ти зустрівся з Ним.

Свого часу в Ізраїлі був цар Давид. Ще в молодому віці він був помазаний пророком на царство. Але поки він став царем, життя його не раз випробувало. Давид був пастухом, турбувався про сво-

їх овець, він дуже любив Господа і коли став царем, то мудрими руками пас народ Ізраїля. А Господь був Пастирем для нього самого. Давид так написав про це в своєму псалмі: «*Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду, – на пасовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, – Твоє жезло й Твій посох – вони мене втішать!»* (Пс. 23:1-4). Які чудові слова! Яка довіра до Господа і який вірний Господь і благи Його цілі для людини! Зостається тільки одне – стати, як та овечка, яка слухає свого пастуха і слідкує за ним. Бо тільки один Господь знає все про нас, і Його думки благи: «*Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будуще і надію. І ви кликатимете до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас. І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем»* (Єр. 29:11-13). Ці слова істинні та вірні, і нехай допоможе Господь кожному із нас їх почути, прийняти і діяти згідно написаного.

Який можна зробити висновок? Та людина, яка почує Слово Боже про спасіння, яке Господь дарує кожному, хто Його покличе і послідує за Ним, отримає прощення гріхів і дар вічного життя. У такої людини буде мир, спокій і радість в Бозі, бо вона стала дитям Божим і ввійшла в Його родину. Да благословить вас всіх Господь! Амінь.

Олександр Волтарніст

ЧАС

«Усьому свій час, і час усякій речі під небом: час народжуватися, і час помирати» (Еккл. 3:1-2)

Кожен день на протязі всього нашого життя ми підвладні такому явищу, як час. Як би нам не хотілося його зупинити, але час минає, летить та біжить дуже швидко. Ми не встигаємо лічити хвилини, які перетворюються у години, а години в дні, а в підсумку пролітають роки. Кожна година, день та рік невинно наближають нас до вічності! **А що дали? Що чекає нас в вічності?** Багато людей бояться навіть думати про вічність, тому що ця сфера їм невідома і ніхто з нас там не був. Ми звикли контролювати час та вираховувати його щохвилино згідно розкладу нашого життя. Але навіть використовуючи кожну хвилину з розумом, нам не вистачає часу на все, бо з року в рік ми старіємо, і в нас залишається його все менше та менше. Ми з нетерпінням очікуємо, коли настане дванадцята ніч, підраховуючи останні хвилини року, та вже невдовзі починаємо розуміти, що минає один рік життя і питання вічності для нас стає ще ближче.

Що таке вічність? Це необмежений час або повна його відсутність. Коли ти не боїшся померти, бо не закінчив важливу справу; коли тобі не треба бігти, аби прийти вчасно без запізнення. Коли в твоєму тілі не відбуваються процеси старіння за віком, але ти залишаєшся молодим та сильним завжди. Коли вистачає часу на все, тому що його в достатку. **Невже це реально можливо для нас чи це щось з області фантастики?** Найдавніша та най-

правдивіша книга у світі, Біблія, теж про це говорить: «*Ось оселя Бога з людьми. Він оселиться з ними, і будуть вони Його народом, й Сам Бог буде з ними їхнім Богом. Він витре кожну сльозу з їхніх очей, і не буде більше смерті. Не буде більше ні суму, ні плачу, ні болю, бо все старе минеться»* Об. 21:3-4. «*Не буде там ночі, й не потрібно буде ні світильника, ні сонячного світла, бо Господь Бог дасть світло слугам Своїм, і царюватимуть вони вічно!»* (Об. 22:5).

Як відомо, рік приблизно дорівнює періоду обертання Землі навколо Сонця (приблизно 365 днів), а місяць – періоду повної зміни фаз Місяця. Біблія теж говорить про це: «*Ти створив місяць, щоб визначати час, і сонце знає захід свій»* (Пс. 103:19). Отже, якщо сонця та сонячного світла не потрібно буде, то і вираховувати час по сонцю ніхто не буде. Ночі теж не буде, бо наші тіла не будуть втомлюватися і втрачати силу, отже і відновлювати свої сили уві сні не буде потреби. Ми будемо схожі на нашого

Господа, а Він ніколи не втомлюється та не знемагає, не спить та не дрімає. Але щоб прожити вічність з Творцем, треба сьогодні не гаяти часу на марні тимчасові справи, а замислитись над своїм життям і привести його у порядок. Метушня цього світу ніколи не закінчиться, але дещо ми можемо надбати для вічності, для Господа і для своєї безсмертної душі. Біблія дає раду: «*Багатих у нинішньому віці наставляй, щоб вони були невисокої думки про себе і надіялись не на багатство непевне, а на Бога Живого, Який дає нам усе щедро для насолоди; щоб вони благодіяли, багатіли добрими ділами, були щедрі і радо ділилися, збираючи собі скарб, добру основу для майбутнього, щоб досягти життя вічного»* (1-е Тим. 6:17-19). «*Тож пильнуйте, як ви живете: не чиніть, як нерозумні, але будьте розумними. Використовуйте кожну нагоду творити добро, бо часи зараз недобрі»* (Еф. 5:15-16). Час відведений нам, у порівнянні з вічністю занадто малий, тож цінуймо його! Костянтин Скобелев

«Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, віруючий у Нього, не загинув, а мав життя вічне.» (Ів. 3:16)

ЗУСТРІЧІ З ІСУСОМ ХРИСТОМ

Зустрічали Ісуса в своєму житті Люди різні за станом і віком: Небагаті й вельможі, учені й прості, Старші й молодь, здорові й каліки.

Точка зору в них різна стосовно Христа. Для одних Він – звичайна людина, А для інших – Великим Учителем став, Бо пізнали в Нім Божого Сина.

Від одних Він приниження, болу зазнав, Хрест голгофський, страждання жорстокі. Іншим милість Його та любов неземна Повертали здоров'я і спокій.

Для одних – насолода завдати удар По чолу, по вінку із тернини. А для інших – Спаситель Він, Вічності Цар, Ідеал і життя серцевина.

Ну, а як до Ісуса поставились Ви? Може, разом з Понтійським Пилатом, Визнаючи, що Він непорочний, правий, Все одно засудили до страти?

Може, Ви стоїте у жахливій юрбі Зі словами, що б'ють, мов каміння? А можливо, в нелегкій земній боротьбі Ви шукаєте шлях до спасіння?

В Своє Царство Господь закликає усіх. Вогник віри спішить запалити, Що Христос є Син Божий, прощаючий гріх, Що Він – тіла і духа Цілитель.

Він і Вас від загибелі хоче спасти, Тільки Вашої згоди чекає, Ви повинні самі попросити: «Прости і прийми до небесного краю».

«Бо нема іншого імені під небом, даного людям, яким належало б спастися нам.» (Дії 4:12)

Любов Омельчук

БЛАЖЕН ЧЕЛОВЕК, КОТОРЫЙ НА ГОСПОДА ВОЗЛАГАЕТ НАДЕЖДУ СВОЮ

3

№ 1 (81). 01.01.2020 г.

Я родилась в Крыму в 1950 году. Верующей в семье была только бабушка. Помню, как она ездил на хлебопреломление: брала 1 рубль, вставала в 6 часов утра, шла 6 километров пешком до станции, потом ехала поездом до города. Возвращалась уже только утром, потому что поезда назад вечером не было, да и пешком ночью ведь не пойдёшь... Она всё говорила: подумайте, покайтесь, а я смеялась. Говорила: «Что ты, бабушка, понимаешь, что выдумываешь, чего цепляешься?» Кто её тогда слушал? Но прошло много лет – и Бог меня коснулся, слава Ему!

Господь не оставлял меня и мою семью даже до моего рождения. В 138 псалме Давид говорит: «В Твоей книге записаны все дни, для меня назначенные, когда ни одного из них ещё не было». Так происходило и в моей семье. Перед тем, как я должна была родиться, моя мама сильно болела, было опущение желудка на 12 сантиметров у молодой 30-летней женщины. Она ослабела, не могла есть, не могла ходить, лежала на кровати; хозяйством занималась бабушка, она приходила готовить еду для маминной семьи. И вот однажды, когда дома никого не было, вдруг открылась дверь, и в дом зашёл старик с белой длинной бородой. Подходит к маме и говорит: «Что, помираешь? Вставай!» Мама говорит: «Я не могу...» А он ей снова: «Вставай!» Подходит к плите (а там стояла еда, приготовленная бабушкой), открывает крышку кастрюли – «Ешь!». Мама поела. «А теперь ходи!». Пока мама дошла до кровати, оборачивается – а старика нет! После этого мама пошла на поправку, стала кушать, всё делать по дому. Я думаю, это был ангел, посланный Богом. Потом родилась я.

Когда я родилась, врачи не давали мне шансов на жизнь: на шее была огромная неоперабельная шишка размером чуть не с детскую головку. Мама смирилась с тем, что я не выживу, но не такова была воля Божья относительно меня. Отец стал брать меня на конеферму, где он работал, поил кобыльим молоком, и через некоторое время шишка лопнула, вытекла и шрам зарубцевался!

Историю со стариком я вспомнила, когда умер мой муж Павел. Я осталась с четырьмя младшими детьми (самому младшему было 11 лет), двое старших – Андрей и Аня – уже учились в институте, Аня только что вышла замуж. Ну, на похороны друзья из церкви собрали, а кто даст на учёбу 2,5 тысячи? Приехал на похороны мой брат Виталик, тоже помочь ничем не может – самому нужно оперировать две огромные грыжи. Однажды ходит он во дворе, курей кормит и зовёт меня: «Оля, к тебе пришли». Открываю дверь – стоит очень красивая женщина в белой дублёнке и белом платочке. Даёт мне пакет и 10 апельсинов. Это, говорит, деткам. Я её зову в хату, а она отказывается: мне, говорит, туда не надо. Пока я обернулась, позвала детей, чтобы отдать апельсины, женщина ушла. Спрашиваю у брата, куда она пошла, а он не знает. А откуда пришла? Говорит – в ворота зашла, машина подъехала. Мы вышли к воротам – а на улице снег белый, чистый, нетронутый, и никаких следов... Что за женщина? А в пакете том, что она дала, – 2,5 тысячи, как раз Ане на учёбу. Я поняла, что Бог ответил на мою просьбу о помощи.

Как я уже говорила, в нашей семье верующей была только бабушка. А до моего покаяния был ещё долгий путь потерь и испытаний. Я рано вышла замуж, родилась дочь Наташа, но первый муж умер в 24 года. Когда мне было 21 год, я вышла замуж за его друга, родился сын Виталий. Но и второй муж вскоре умер от туберкулёза. Я осталась одна, жила у матери, работала в детском садике. Когда сын женился, и у него уже было двое детей, я уехала работать в Киев к брату Виталию. Работала наставником на стройке с несовершеннолетними правонарушителями. В Киеве встретила Пашу, он был на 8 лет моложе меня. Поженились, нам дали двухкомнатную квартиру, пошли дети. Приехала Пашина мать, мы купили ей дачу, кирпичный домик, в трёхстах метрах от которого находился молитвенный дом евангельских христиан. Муж сильно не любил верующих, говорил – от них мертвецами воняет... Когда я видела женщину, которая водит в церковь детей – тоже возмущалась, что она их туда водит. Откуда мы знали, что уверуем, и всё начнётся именно с этого молитвенного дома?

Весной мы поехали с четырьмя детьми погостить на родину мужа в Лысогорку. Старшие Виталик и Наташа уже были семейные. Мне очень понравилось в селе, говорю – хочу тут жить! В Киеве у нас была квартира, дача, две машины, материалы на новый дом, жили не бедно. Оставляем квартиру сыну и едем. Остановились в Почапинцах, хутор Василивка, там была старая дедова хата, которую без присмотра потихоньку растаскали. Мы собирали материалы на дом, но тут умирает Пашин дядя, остаются четверо детей. Они жили очень бедно, и Паша отдал им все материалы на дом, чтоб строились.

Знаете, если Бог полюбил – Он даст тебе болячку, ты всё равно покаешься. Я заболела. В 1986 году взорвался Чернобыль... Мы не знали – какая она, эта

лучи такие серебристые, как дождик. Это Божье благословение было!

Когда приехали домой, невестка тоже захотела пойти со мной на собрание (они с Виталиком к тому времени уже переехали из Киева к нам). Пусть, говорит, смеются, а я пойду. Идём 6 километров через поля, там кабаны в лесах, а мы не боимся!

Через 6 месяцев я поехала в Киев на проверку. Врач опешил: «Вы что, ещё живы?! Не могу поверить! Да, для этого стоит ходить и Бога славить!»

Моя мама была большая противница, говорила, что мы детей в жертву приносим, и т.д., и т.п. Но когда я ей рассказала про своё исцеление, она говорит: «Ходи, и детей рождай, как Бог велит».

Муж долго упирался, говорил: «Меня туда никто не затынет!». Привезёт меня на тракторе на служение – и сидит

Ольга Гавриш с сыновьями

радиация. Со своими несовершеннолетними правонарушителями мы убрали город, а там возили мусор из Чернобыля. Когда я заболела и пришла на приём к онкологу, то встретила девочку Валю из своей бригады. Она рассказала, что её уже семь раз резали, и ей уже не выкарабкаться. Я её больше не видела. На нас смотрели, как на обречённых. Дали мне банку таблеток – пей по 1 штуке в день. Врач осмотрел – говорит, пейте таблетки, потом придёте – вскроем вашу шишку, посмотрим. А я уже есть не могу...

В селе нас в больнице не принимали, отправили в Киев в специальную черновыльскую клинику. Мы с мужем поехали на 2 недели на обследование. Мне всё хуже, таблетки не помогают. Но милостив Бог, Он для чего-то меня оставил. В первый день Рождества, когда я поняла, к чему дело идёт (мне всё хуже и хуже), я решила пойти в церковь какую-нибудь помолиться, свечку поставить. Муж согласился. Очень рано, в 7 часов утра, ещё темно было, он помог мне обуться, одеться и отпустил. Иди, говорит, да смотри, к «штундам» не попади.

Стою на автобусной остановке, никого рядом нет. Тут подходит мужчина лет 52-56-ти, с ним девочка лет 15-ти, дочь.

Оказалось – пресвитер. Спрашивает: «И куда это мы собрались?». Говорю: «Куда Бог поведёт». «Ну тогда идёмте с нами». Я ухватилась за его руку, сели в автобус, тут ещё две женщины зашли, мы поехали. И приехали туда, где раньше была наша дача! Вышли, дальше пошли пешком. Приходим в молитвенный дом, пресвитер говорит: «Давайте будем молиться. Женщина сказала – поеду, куда Бог поведёт. Он привёл её к нам». Молитва сильная была. Потом была проповедь, мне очень понравилось. После служения снова за меня помолитесь. Иду домой – не иду, а лечу, Дух Святой меня несёт! А муж уже на останков ждёт, волнуется, где я пропала. А тут я бегу, а автобус за мной сзади! Где, говорит, ты была? Не знаю, у «штундов», наверное! И мне так легко, я танцую, пою, ничего не болит. А вечером захотела есть, и не чего-нибудь, а селёдки копчёной! Муж поехал, привёз, я ем, радуюсь. Вечером легла спать, шупаю – нет шишки! Когда за меня молитесь, пресвитер говорит: «Ты молись, проси у Бога здоровья, как умеешь». Я и прошу, говорю: «Господи, ты видишь моих деток». Молись – и вижу, как сверху ко мне летят

на улице возле трактора. Хочет, чтобы я была здорова, а сам против «штундов». На какой-то праздник мы с детьми и семьёй сына загрузились на трактор и поехали на собрание. Едем по грязи. На бугре трактор заглох, а мы не расстроились, решили идти пешком. Враг никак не хотел нас туда допустить, вот трактор и заглох. Тут сын говорит: «Попробую ещё раз завести». Трактор – раз! – и завёлся. Приехали в молитвенный дом в Почапинцах, опоздали, конечно, идёт последняя молитва. И тут идёт слово от Бога: «Примите их, это Мои дети!». Мы сели, народ Божий начал петь «Птички Божьи, домой собирайтесь!»... Муж Паша как стал плакать – говорит, не пойду, тут останусь. Так его Дух Святой коснулся, и он уверовал.

Хозяйство у нас было большое: 26 свиной, 6 коров, 6 теллят. Мы оставляли их ночью в поле (дом стоял на отшибе, это был удалённый от села хуторок), сами с детьми сажались на трактор и ехали в собрание. И Бог хранил хозяйство.

В 1992 году мы с мужем приняли водное крещение, сын Виталий с женой Людой тоже крестились.

Сначала муж работал на тракторе, потом стал заниматься мясом: и продавал, и давал в школу, и людям – кормил всех подряд, и нам тоже хватало. Бог видел его доброту и воздавал сторицей.

Однажды он снимал колесо, оно не поддавалось, Паша ударил молотком – и осколок металла влетел в глаз. Я смотрела – ничего не увидела, глаз неделю болел, воспалился, и Паша ослеп на оба глаза. В винницкой больнице его прооперировали, достали осколок. Сёстры из винницкой церкви посещали его, молились за исцеление.

Врачи решили удалить раненый глаз. А я была беременна, и дети дома одни. Идём 6 километров в собрание и просим у Бога одного: чтобы исцелил Пашу. Я жила далеко от других, так бабушка-соседка дала мне ружьё, говорит – начнёшь рожать – выстрели в воздух, мы с соседом приедем и завезём тебя в больницу. Когда решили удалять глаз, муж говорит: «Лежу и молюсь: Боже, что я буду делать? Жена беременная, четверо детей...». Приходит на осмотр профессор со свитой и говорит: «Этому больному операцию назначили? Развяжите глаз!». Развязали – а Паша его видит! Проверили на аппарате – глаз видит! Сёстры молились, дети молились, и Бог слёз глаз. Муж приехал из больницы,

повёз меня в роддом, и я благополучно родила, только немножко переносила ребёнка. Бог всё устроил! На собрании Бог сказал: «Я сказал, что будет, и ещё будет!». Последнего сына я родила в 46 лет. На молитвословии пресвитер сказал: «Люди, не смейтесь, она Бога боялась».

Стали мы ходить в собрание, и всё у нас получалось. Квартиру в Киеве продали, и я не жалею. Бог всё по-всякому: бывало и скудно, так, что хлеба не было. Собирали в поле колоски, мололи их и пекли лепёшки с отрубями. Но в Киев не поехали. Тут, в селе, и дети уворачивали. Бывало, что и работы не было. А тут звонит брат во Христе из Браилова – Ваши хлопцы на работе? Пусть едут со мной в Киев, я нашёл работу. Поехали, стали работать, помогать. А им всего-то 17 и 18 лет, кто бы их на работу взял?

Бог столько являл чудес в нашей жизни, столько делал добра! Как-то мы торговали овощами. Поехали в Молдавию, а я паспорт не взяла, забыла. Что делать? Молдавские пограничники пропускают, а наши – нет. Я попросилась в туалет, вышла – смотрю, на меня никто внимания не обращает, и тихонько перешла на молдавскую сторону. А муж проехал на машине как положено, по документам. Купили 20 ящиков помидоров, едем назад – а на границе очередь, стоять до утра. Мы были в очереди примерно 45-е. Вокруг фуры, бусики, а мы на чёрной «Волге». Никто нас не пропускает, и я без документов. Что делать? Молимся. Вдруг в рупор объявляют: «Водитель чёрной «Волги», подойдите на КПИ!», и ещё раз, и ещё. Муж идёт, его спрашивают: «Вы много везёте?» – «20 ящиков помидоров» – «То дайте нам на ужин 10 штук». Да хоть ящик! Вывели машину, открыли ворота, мы поехали. Другие водители за нами бегут, уговаривают попросить, чтобы и их пропустили. А муж говорит: «Я ведь не ходил, не просил, я их даже не знаю! Это Божья сила их заставила».

Муж очень любил машины. Когда мы продали квартиру в Киеве, он купил «Опель», таких в Винницкой области тогда было 2 штуки только. Однажды приходит люди: «Ваша машина? Садитесь, поехали.» – «А вы кто?» – «А мы вас не спрашиваем, где вы её взяли. Поехали.» Я плачу – а им всё равно. Хотели отнять машину. Уехали, а я молюсь и плачу, долго. Вдруг вижу – муж идёт, без машины. По дороге наехал на камень, пробил картер, и машина им стала не нужна. Бросили посреди дороги и уехали. Бог слышит, когда Его дети плачут.

Бог столько делал добра! Нигде без Него ничего не обходилось. Чуть что – «Мама, молитесь!», «Сваха, молитесь!» И мы молимся, а Бог слышит.

Вот ещё один пример Божьего определения для нас. У моей дочери Ани и зятя Олега не было своего жилья. 10 лет скитались по съёмным квартирам. Уже трое детей, скоро четвёртый родится, а жилья нет. И тут уезжают его родственники по материнской линии в Америку, и его с мамой и семьёй зовут. Молимся. А Бог говорит: «А что я тебе не дал? Для тела найдёшь, а для души потеряешь. Нет жилья – дам жильё!» И Олег отказался ехать, мама его тоже осталась. Попрощались, родственники уезжают в аэропорт (племянник возил), и оттуда тётя звонит: «Олежка, я подарок тебе передала». Приезжает племянник и привозит ключи от трёхкомнатной квартиры! Тётя подарила её Олегу. Благодарим Бога и просим воздать во сто крат за этот подарок...

...Муж умер в 2007 году, когда ему было 49 лет. Через 18 дней после Аниной свадьбы. Младшим детям было 11 и 12 лет. Он был болен астмой. Перед этим было хлебопреломление, Паша участвовал. Потом на собрание не пошёл, тяжело было. Я прихожу с собрания – стоит на коленях, Библия перед ним, читает, поёт. А вечером стало плохо. Через пророка Бог говорит: «Он не поднимется, это моё определение» И врач подтвердила, что это неизбежно. Я никак не могла с этим смириться, пока не помолитесь: «Господи, дай отпустить!».

Бог призвал к Себе Пашу, но не оставил меня без Своей помощи. Все мои дети знают Господа, ходят в служение, по милости Божьей у меня уже 21 внук. Бог даёт силы трудиться. И хочу сказать словами псалмопевца Давида: «Блажен человек, который на Господа возлагает надежду свою» (Пс. 39:5).

Ольга Гавриш
(записала Елена Ронжина)

НАДЕЖДА СЫНА КРЕСТИНИЦА

Все має свою ціну. Поза сумнівом, цінні речі дорого коштують. За щось вартісне треба заплатити багато. Це очевидний і цілком логічний висновок. Беззаперечний факт. Безкоштовний сир буває тільки в мишоловках, а там, де немає мишоловки, там є виставлений рахунок, який хтось оплатив.

В нашому світі ми з дитинства чуємо про ціну. Ми навчені все оцінювати. Знаємо, скільки коштує година праці. Знаємо, що віддали, чим пожертвували, аби виконати ту працю якісно. Коли думаємо в контексті свого життя, то усвідомлюємо всю складність і всі тонкощі виживання. Дорога їхня ціна.

А як щодо речей, які ви отримали безкоштовно? Задумайтесь, скільки їх було у вашому житті? І якщо все має свою ціну, то хто за них заплатив? Знаю, про таке не дуже хочеться думати, забути – так, а от думати – ні. Зараз можу написати багато про те, чого коштувало мамі вас народити, батькам – виховати, вчителям – навчити, але це і так доволі зрозуміло, тому перелічувати очевидні речі навряд чи є сенс... Скоріше, моя ціль – звернути вашу увагу на те, що ваше отримане даром насправді не було безкоштовним.

Здається, в людини є природний потяг отримати щось «нізвідки». Виграти мільйон у лотерею, отримати в подарунок дорогий ноутбук чи, бодай, знайти посеред вулиці сотню гривень. І, можливо, це прагнення є нормальним, враховуючи, що світ нас до цього привчає. Ми бачимо в рекламі щасливого чоловіка, який отримав свій мільйон, друзів, яким дарують дорогі речі, і неодмінно в нашому житті знайдеться хтось, кому завжди щастить знайти гроші просто посеред вулиці. Та правда в тому, що всі ці «щасливі випадки» мають свою заплачену ціну. Для того, щоб люди купували лотерейні квитки, треба бодай раз на кілька десятків тисяч квитків дати комусь перемоги, а на ці дорогі подарунки комусь довелось багато працювати, можливо, недосипати ночей, втрачати здоров'я. І той, хто знайшов гроші, ніколи не може бути впевненим, що їх загубив якийсь багатій, а не бідний, який залишився без останньої копійки.

Можливо, ви пам'ятаєте те відчуття, коли отримали першу зарплату, і першу річ, за неї куплену. Це був перший смак «заплаченої вами ціни». Тільки ви знаєте, чого вам це коштувало.

ДОРОГО КОШТУЄ

Це якщо говорити про фінанси. Але і ті нематеріальні речі, які ви робите для інших, також вам чогось коштують, правда? – Коштують часу, фізичної праці, співпереживання, радості, душевної теплоти, любові, терпіння та ін. Якщо про себе ми часто думаємо – чого це нам коштує і чи варто для інших людей робити те, що робимо, то не часто ми думаємо про те, чого Богу коштувало створити людину. Бути разом з людьми протягом всієї історії людства. Наблизитись до кожного і вислуховувати всі молитви, і ще більше – відповідати на них. Наприклад, коли нам якась доросла людина скаже «дай мені», і хоче отримати від нас щось, не докладаючи жодних зусиль, то ми думаємо, що вона ненормальна, але коли так само спілкуємось в молитві з Богом, то чомусь вважаємо себе достойними того, чого просимо.

Ми народилися вже в створеному світі. На образ і подобу Отця. Більшість з нас з усіма здатностями: бачити, чути, відчувати дотики, запахи, смак. З руками і ногами. Образним, логічним, причинно-наслідковим мисленням. І продукти нашої діяльності є наслідком наданої Богом нам волі, права вибору. Те, що, на нашу думку, ми отримали даром, насправді мало свою ціну, яку сплатив Отець.

Чи Бог знав, що людина неодноразово повстане проти Нього? Що захоче мати інших богів і стати такою, як Він? – Думаю, що так, це коштувало Йому, як мінімум, терпіння... Та попри

це Він підіймав людину, коли вона внаслідок свого гріхопадіння падала. І Він сплатив найвищу ціну заради того, щоб вона жила. Ціна за її гріх – смерть Сина на Хресті. Чого коштує вам смерть когось з ваших рідних? А тим більше батькам, які втратили дитину?

Якось мене запитали, чи може Бог відчувати біль? – Так, може. Коли хтось перед вами буде настільки винний, що заслуговує лише на смерть, а ви попри те зробите все, щоб врятувати його, навіть більше – будете готові померти замість нього, а цей хтось у відповідь після всього, що ви для нього зробили, продовжуватиме вас зневажати і в своїй гордості піде на вічну смерть в муках... Чи вам не буде боляче? А як щодо ціни, яку ви заплатите, чи не є вона високою?.. Богу боляче. Він робить все для порятунку кожної людини, але що багато хто з нас обирає?

Ви можете бути спасеними, незважаючи на ваші гріхи. Ціна вашого спасіння, яке ви отримуєте по благодаті, заплачена Христом. Його смерть – замість вашої: «*Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне.*» (Ів 3:16).

Уявіть, що ви тонете, і вас вже без свідомості витягує рятувальник. Робить штучне дихання, масаж серця. Раптом ви приходите у свідомість, поступово відходите від шоку і розумієте, що самі винні

в тому, що ледь не загинули. Дивитесь рятувальнику в очі і кажете: «дякую». Потім він пояснює вам речі, які ви знаєте добре з дитинства. Каже, що коли не вмієте плавати то... Слухаючи його, ви розумієте, що подібна помилка може наступного разу призвести до смерті. Обіцяєте йому, а ще більше собі, що подібної ситуації більше не допустите. В подальшому відвертаєтесь від старого способу життя, змінюєте свій тип мислення. І тепер замість того, щоб ігнорувати правила техніки безпеки, починаєте їм слідувати. Сьогодні в вашій машині пристебнуті паски безпеки, а ваш найкращий друг слухає вашу ж історію, яка, можливо, змінить його життя... В цій історії рятувальник врятував вас, і в ній ви змінилися.

Бог витягує нас з гріха, в якому тонемо. Чи ми свідомі у цьому нашому виборі – тонуть? Скоріше за все, що так. Він витягує нас ледь притомними, рятує, а що ми з тим робимо? Йдемо знову на глибину, аби потонути, чи на наступний день пристебнемо паски безпеки в автомобілі?

Спасіння – це подарунок Бога людині. Його ціна дуже висока. Цей подарунок можна відкинути або прийняти. Прийняти можна двома способами: перший – визнати Бога своїм Спасителем, але при цьому не змінити мислення, продовжувати жити старим життям, наче нічого не сталося, так, ніби не було Того, Хто врятував. І як би сумно це не звучало – втратити вічне життя з Богом внаслідок вибору жити без Нього. Другий – визнати свої гріхи, невдачі і падіння, принести їх до Отця, щиро розкаятися і в подальшому жити разом з Богом. Змінити свій завтрашній день. Відкинувши старе, почати жити по-новому. Лише в правдивому жалі за гріх є звільнення від нього.

Спасіння дорого коштує. Ми отримуємо його даром, але його ціна висока для Того, Хто заплатив. Лише в щирому покаянні людини є зміст, в зміні мислення і в ціні, яку вона готова заплатити, аби не втратити спасіння. Платою ж людини після цього буде постійне перебування в боротьбі перед вибором між власною самоправедністю і Богом. Вибирати Бога означає успадкувати вічне життя в Царстві Небесному разом з Ним. Як завжди, там, де багато вкладаємо, там є щедра винагорода.

Оксана Нестеренко

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я - Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я - Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я - ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я - ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелєв

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.1920712 Наклад: 2000 примірників.

